

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.I.30.017/2023/7.

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

Név Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Név ügyvéd, cím2)

Az alperes:

alperes1 (7621 Pécs, Színház tér 2.)

Az alperes képviselője:

Dr. Terjék Péter ügyvéd (cím3)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

alperes 10., felperes 11. sorszám alatt

A per tárgya:

elmaradt illetmény és sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság:

Pécsi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

2.M.70.076/2022/9/I. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 800.000 (nyolcszázezer) forint sérelemdíjat.

A felperesnek járó perköltség összegét 117.960 (egyszáztizethétezer-kilencszázhatvan) forintra felemeli, míg az alperest illető perköltséget 108.890 (egyszáznyolcezer-nyolcszázkilencven) forintra leszállítja.

Az ítéletet az ezen felüli részében helybenhagyja.

Az alperes másodlagos fellebbezéséhez kapcsolódó ellenkérelem-változtatást elutasítja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 58.980 (ötvennyolcezer-kilencszáznyolcvan) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2014. szeptember 1-től határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszony keretében állt alkalmazásban az alperesnél, illetve annak jogelődjénél uszodamester munkakörben. Munkavégzésének helye a Általános Iskola uszodája volt.
- [2] A munkáltató havi (helyesen 4 havi) munkaidőkeretben, heti 40 órás munkaidőben foglalkoztatta. Munkaidő-beosztása szerint hétfőtől péntekig naponta 13 óra 30 perctől 20 óra 30 percig, illetve havonta 3 esetben vasárnap, 1 alkalommal szombaton 13 óra 30 perctől 18 óra 30 percig kellett munkát végeznie. A felperes munkaköri feladatai közé tartozott a medencék területeinek biztonsági felügyelete, a technikai üzemeltetés segítése, a minőség és az üritőrácsok épségének és a medence burkolata épségének vizsgálata, a medencék üritésének őrzése, javító és karbantartó munkálatok végzése.
- [3] A felperes által ellátandó feladatok semmilyen módon nem kötődtek rendeltetésük folytán a vasárnaphoz, tevékenysége nem volt olyan jellegű, hogy azt a tanuszoda megfelelő működése érdekében folyamatosan kellett végezni, és a tevékenységet más napokon (hétköznapi vagy szombaton) ne lehetett volna ellátni.
- [4] Az alperes az alkalmazásában álló másik uszodamestert, illetve 2021. (helyesen: 2020.) március 1-től már a felperest sem osztotta be vasárnapra rendes munkaidőben történő munkavégzésre.
- [5] A felperes hetente 41, illetve 43 óra pihenőidőben részesült, ennél hosszabb egybefüggő, megszakítás nélkül 48 órát kitevő pihenőidőt nem biztosított számára az alperes.
- [6] A felperes a 2019. június 28-án előterjesztett, majd módosított keresetében a 2016. május 1-től 2020. február 29-ig terjedő időszakban heti pihenőnapon végzett munkáért 783.234 forint bérpótlék, 289.251 forint vasárnapi pótlék, mindösszesen 1.072.485 forint elmaradt illetmény és ezen összeg után 2018. január 1-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat, valamint 2.500.000 forint sérelemdíj, továbbá a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A sérelemdíj iránti keresetét arra alapította, hogy, mivel az alperes nem biztosította számára a pihenőidőt, sérült a pihenéshez, szabadidőhöz fűződő személyiségi joga.
- [7] Az alperes érdemi ellenkérelmében a módosított kereset elutasítást és a felperes perköltségben való marasztalását kérte, vitatva azt jogalapjában ésösszegezésében.
- [8] Az elsőfokú bíróság keresetet elutasító 2.M.70.091/2020/25. szám alatt meghozott ítéletét a Pécsi Ítéltábla Mf.I.30.028/2021/6/I. számú ítéletével helybenhagyta. A felperes felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria Mf.IV.10.136/2021/4. számú végzésével a jogerős ítéletet az elsőfokú ítéletre kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Határozatának indokolásában kimondta, a megismételt eljárásban az alperesnek bizonyítania kell, hogy a perrel érintett időszakban a munkaidőkeretek átlagában biztosította a felperesnek a 48 órát kitevő megszakítás nélküli pihenőidőt, valamint, hogy a felperest olyan jellegű munkakörben foglalkoztatta, amelyben rendeltetése folytán vasárnap is rendes munkaidőben volt köteles munkát végezni. Emellett magyarázatot kell adnia az alperesnek, miként volt lehetőség arra,

hogy havonta egy alkalommal a felperes szombaton végezze ugyanazt a tevékenységet, illetve 2020. március 1-től miért nem volt szükség a vasárnapi munkavégzésre.

- [9] A felperes a megismételt eljárás során fenntartotta a módosított keresetét, amelynek továbbra is az elutasítását kérte az alperes azzal, hogy a pihenőnapon végzett munkáért járó bérpótlék és a vasárnapi bérpótlék iránti keresetet csak jogalapjában vitatta, összecszerűségében nem; a sérelemdíj iránti követelést mind jogalapjában, mind összecszerűségében alaptalannak tartotta.
- [10] Az elsőfokú bíróság a keresetnek részben helyt adva kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek a 2016. május 1. és 2020. február 29. közötti időszakra 783.234 forint pihenőnapon végzett munkáért járó bérpótlékot, 289.251 forint vasárnapi bérpótlékot, továbbá ezen összegek után 2018. január 1-től a kifizetésig járó késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperest 68.055 forint, a felperest 158.880 forint perköltség megfizetésére kötelezte az ellenérdekű fél javára.
- [11] Ítéletének indoklásában a kereset elbírálásánál irányadó jogszabályokra – a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 2. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 96. § (1) bekezdésére, a 101. § (1) bekezdés a) pontjára, a 102. § (3) bekezdés a) és b) pontjára, a 105. §-ára, a 106. § (1) és (2) bekezdésére, a 139. § (1) bekezdésére, a 140. § (1) bekezdés b) pont bb) alpontjára és a 143. § (4) bekezdésére – hivatkozás mellett rámutatott, hogy az alperes a megismételt eljárás során – a Kúria Mfv.IV.10.136/2021/4. számú végzésében előírt – kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére nem tett eleget. Nem bizonyította, hogy a perrel érintett időszakban a munkaidőkeretek átlagában biztosította a felperesnek a 48 órát kitevő megszakítás nélküli pihenőidőt, és azt sem bizonyította, hogy a felperest olyan jellegű munkakörben foglalkoztatta, amelyben rendeltetése folytán vasárnap is rendes munkaidőben volt köteles munkát végezni.
- [12] Az alperes megismételt eljárásban benyújtott beadványa, megtett nyilatkozata semmilyen bizonyítási indítványt nem tartalmazott, csak a per során már többször kifejtett álláspontját ismételte meg, amely azonban kizárólag az ő tényállításának volt tekintendő, nem pedig bizonyítéknak. Az alperes így csak állította, de nem bizonyította, hogy az Mt. 106. §-ában előírt szabályokat figyelembevéve biztosította a felperes számára a heti regenerálódás lehetőségét. A perben így az nyert igazolást, hogy a felperes hetente 41, illetve 43 óra pihenőidőben részesült, azonban azt nem bizonyította az alperes, hogy ennél hosszabb egybefüggő, megszakítás nélküli pihenőidőt biztosított volna számára. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a tanuszoda üzemeltetési szabályzatával – az általa állítottakkal szemben – azt bizonyította, hogy a tanuszoda nyitvatartási ideje hétfőtől-péntekig 6-20 óráig tartott, szombat, vasárnap és munkaszüneti napon zárva volt, amelyből arra lehetett következtetni, hogy nem volt indokolt a felperes hétvégi, illetve munkaszüneti napokon való munkavégzése.
- [13] Az alperes állítása szerint az Mt. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (3) bekezdése alapján volt jogosult a felperest vasárnap is rendes munkaidőben történő munkavégzésre utasítani, de a törvényi feltételek fennálltát bizonyítani nem tudta: a megismételt eljárás során nem bizonyosodott be, hogy a felperes által ellátandó feladatok rendeltetésük folytán a vasárnaphoz kötődtek, olyan jellegűek lettek volna, hogy azokat a megfelelő működés érdekében folyamatosan el kellett végezni, és más napokon (hétköznapi vagy szombaton) a tevékenységet nem lehetett ellátni, az szükségszerűen vasárnap volt végezhető.
- [14] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az Mt. 96. § (1) bekezdése, a 135. § (2) bekezdése és a 43. § (1) bekezdése a Kjt. 24. § (2) bekezdése alapján a közalkalmazotti jogviszonyban nem alkalmazható, így a peres felek az Mt. munkaidőre vonatkozó rendelkezésétől még a felperes kérelmére vagy hozzájárulásával sem térhettek volna el.

- [15] Mindezekre tekintettel kötelezte az alperest az Mt. 139. §-a, a 104. § (1) bekezdés b) pont bb) alpontja és a 143. § (4) bekezdése, továbbá a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013.évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) és (3) bekezdése alapján a 2016. május 1. és 2020. február 29. közötti időszakban pihenőnapon végzett munkáért járó bérpótlék, valamint a vasárnapi bérpótlék és a késedelmi kamat megfizetésére.
- [16] A sérelemdíj fizetésére vonatkozó kereseti kérelemmel összefüggésben az elsőfokú bíróság az Mt. 9. § (1) bekezdése folytán irányadó Ptk. 2:51. §-át és a 2:52. § (1) és (2) bekezdését hívta fel, utalva arra, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, de a jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megállapítása. A bíróságnak az eset összes körülményének mérlegelésével kell megállapítania az adott személyt ért hátrányokat, és annak alapján eldöntenie, hogy jogosult-e sérelemdíjra.
- [17] Álláspontja szerint az alperes ugyan nem biztosította a felperes számára a 48 órát kitevő megszakítás nélküli pihenőidőt, aki azonban igazoltan hetente 41, illetve 43 óra pihenőidőben részesült (amelyet a Kúria az Mfv.IV.10.136/2021/4. szám alatti végzés [23] pontjában rögzített is), ami azt támasztotta alá, hogy az alperes nyújtott pihenőidőt a felperesnek, csak nem a megfelelő mértékben. Önmagában az a tény, hogy 41, illetve 43 órát meghaladóan, ennél hosszabb egybefüggő, megszakítás nélküli pihenőidőt nem adott a munkavállalónak, nem jelentette azt, hogy az alperes elvonta volna a felperestől a pihenéshez, szabadidőhöz való jogát, hanem csak azt, hogy azt nem megfelelő mértékben biztosította. Az alperes ezzel ugyan személyiségi jogot sértett, de, mivel a pihenőidőt nem vonta meg teljes mértékben a felperestől, az okozott hátrány nem volt olyan mértékű, hogy az sérelemdíjat megalapozott volna.
- [18] A felperes által hivatkozott elmaradt vagy késve kezdett tevékenységek (bérvadászat, mecseki kirándulás, színházi előadásra, moziba, diszkóba, fesztiválokra, sportmérkőzésekre, állatkertbe járás, családi ebédeken való részvétel) nem olyanok, amelyek többé, illetve más napokon ne lettek volna pótolhatók. Az elsőfokú bíróság ezen indokok alapján elutasította a felperes sérelemdíj megfizetésére irányuló keresetét.
- [19] A feleket pernyertességük-pervesztességük arányában kötelezte a perköltség viselésre. A felperes munkavállalói költségkedvezményére, az alperes pedig személyes illetékmentességére tekintettel nem köteles a feljegyzett illeték megfizetésére, az a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 102. § (1) bekezdése alapján az állam terhén marad.
- [20] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét fél fellebbezett.
- [21] A felperes az ítélet részbeni megváltoztatását és kereseti kérelmének hiánytalan teljesítését, az alperes sérelemdíj megfizetésére kötelezését, valamint a perköltségben marasztalását kérte. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság által is megállapított személyiségi jogsértéssel összefüggésben olyan mértékű nem vagyoni hátrányok érték, amelyek 2.500.000 forint sérelemdíjjal való kompenzálására az alperes köteles.
- [22] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte, továbbra is vitatva az igények jogalapját, valamint az eljáró bíróságok jogszabályértelmezésének helyességét; másodlagosan az általa fizetendő bérpótlékok összegének leszállítását kérte a felperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalása mellett.
- [23] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperes fellebbezése kapcsán az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mivel álláspontja szerint az alperes mindkét fellebbezési kérelme alaptalan, hiszen egyrészt – ahogy azt az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította – bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, másrészt másodlagos fellebbezési kérelme

ellentétes eddigi perbeli nyilatkozataival, mert olyan ellenkérelem-változtatás, amire a Pp. 373. §-a alapján a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

- [24] Az alperes fellebbezési ellenkérelme a felperes sérelemdíj iránti igényének alaptalansága miatt ebben a részében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.
- [25] A felperes fellebbezése részben alapos, az alperes fellebbezése teljes egészében alaptalan.
- [26] A felperes fellebbezésében a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontja szerint kérte a másodfokú bíróságtól felülbírálati jogkörének a gyakorlását, mondván, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményét okszerűtlenül mérlegelte, az őt ért nem vagyoni hátrányt (helyesen sérelmet) tévesen minősítette csekély súlyúnak, és emiatt téves jogi következtetést levonva utasította el a sérelemdíj iránti igényét. Ezért a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetés levonását és az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott elsőfokú döntés felülmérlegelését kérte.
- [27] A másodfokú bíróság a sérelemdíj megfizetésére irányuló keresetet teljes egészében elutasító döntéssel nem értett egyet. Az elsőfokú bíróság azt helytállóan állapította meg, hogy az alperes nem megfelelő mértékben biztosított heti pihenőidőt a felperesnek: a 4 havi munkaidőkeretben egyenlőtlen munkaidő beosztás mellett foglalkoztatott munkavállaló a 2016. május 1-től 2020. február 29-ig terjedő időben a heti egybefüggő, megszakítás nélküli 48 óra helyett heti 41, illetőleg 43 óra pihenőidőben részesült csak, és a perben bizonyított az is, hogy havonta 3 vasárnapon és 1 szombaton dolgoznia kellett. Ezzel az alperes megsértette a felperesnek a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésében védett, a 2:43. § a) pontjában (egészség) és a b) pontjában (magánélet) nevesített, a pihenőidő és a szabadidő biztosításához fűződő személyiségi jogait.
- [28] Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra a bírói gyakorlatra, mely szerint a személyiségi jog megsértésének nem automatikus következménye a sérelemdíj alkalmazása, a fél csak az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat, melynek megítélése során a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében foglalt szempontokat – különösen a jogsértés súlyát, ismétlődő jellegét, a felróhatóság mértékét, a jogsértésnek a sértettre és a környezetére gyakorolt hatását – kell értékelni. A körülmények bírói mérlegelése pedig azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére (Kúria Mfv.X.10.281/2019/4.).
- [29] A felperest ugyan nem terhelte a hátrány bizonyítása – mivel ez nem feltétele a sérelemdíj megítélésének –, de a nem vagyoni sérelem bekövetkeztének a Pp. 265. § (1) bekezdése szerinti bizonyítása az ő kötelezettsége volt. A felperes fellebbezésében is – hasonlóan az elsőfokú eljáráshoz – azt állította, hogy munkaidő beosztása miatt heti pihenőnapjain, különösen szombaton és vasárnap nem tudott megfelelő szabadidős programokat szervezni, szabadidős tevékenységet folytatni, hosszú hétvégeken elutazni, családi eseményeken (vasárnapi ebéd) részt venni, amiket az elsőfokú bíróság érvelésével szemben más időben nem tudott pótolni.
- [30] A perben a felek egyező előadásával, a felperes kinevezési okiratával bizonyított, hogy az általánostól eltérő egyenlőtlen munkabeosztás alapján foglalkoztatott munkavállaló részére a munkáltató a munkaidőkeret átlagában kötelező heti 48 óra helyett csak 41, illetőleg 43 óra pihenőidőt biztosított, és havi 3 alkalommal vasárnapi munkavégzésre osztotta be, amelyek miatt az elsőfokú bíróság az alperest a 2016. május 1-től 2020. február 29-ig terjedő időszakra 783.234 forint pihenőnapon végzett munkáért járó, valamint 289.251 forint vasárnap végzett munkáért járó bérpótlék megfizetésére kötelezte. Azt, hogy mely szabadidős tevékenységekben és családi programokban volt korlátozva a felperes, tanúl tanú igazolta.
- [31] Minderre tekintettel a felperes alappal sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az alperes jogellenes magatartásával összefüggésben általa elszenvedett személyiségi jogsértések miatt őt ért nem vagyoni sérelmeket olyan csekély súlyúnak (bagatellnek) minősítette, amelyek

sérelemdíjjal való ellentételezése a rendeltetésére – a személyiségi jogok megsértésének vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációja és egyben magánjogi büntetése – figyelemmel szükségtelen.

- [32] Ezzel szemben a felperes egészségére is kiható magánélethez fűződő joga nem csak azáltal sérült, hogy nem megfelelő mértékben részesült a 4 havi munkaidőkeret átlagában a törvény szerint őt megillető heti pihenőidőben, hanem azért is, mert 1 hónapon belül 3 vasárnapon is beosztották őt munkavégzésre, méghozzá jogellenesen, amit az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörében az ítélet indokolásából kitűnően nem értékelt. Márpedig a vasárnapi családi összejövetelek, együttlétek, ebédek más időben nem vagy csak korlátozottan pótolhatók.
- [33] Ezért a felperest a nem megfelelő mértékben kiadott pihenőidők és a rendszeresen vasárnap végzett munka folytán – ezek több éven át tartó és ismétlődő jellegére is figyelemmel – érték olyan nem vagyoni sérelmek, amelyek következtében személyiségi jogainak megsértése miatt vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációként, s egyben magánjogi büntetésként sérelemdíjra jogosult. Az elszenvedett sérelem súlya és következménye – a pihenéshez és a szabadidőhöz fűződő jogát a munkáltató nem teljesen vonta el, hanem csak részben korlátozta, jórésztük, mint ahogy az elsőfokú bíróság értékelte, más időben pótolható volt – korántsem volt olyan jelentős, amit a felperes által a keresetében kért 2.500.000 forint sérelemdíjjal kellene kiegyenlíteni. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az eset összes körülményére [Ptk. 2:52. § (3) bekezdés] figyelemmel a felperes részére sérelemdíj címén megítélhető összeg nem több mint 800.000 forint, ami vagyoni elégtételként – és egyben magánjogi büntetésként – az alperes személyiségi jogot sértő magatartása miatt őt ért nem vagyoni sérelmek közvetett kompenzálására alkalmas.
- [34] Az alperes fellebbezésében vitatta, hogy nem bizonyította annak szükségességét, hogy a felperes vasárnapokon rendes munkaidőre történő beosztása nélkülözhetetlen volt munkaköri feladatai miatt: ezeket vasárnap is köteles volt elvégezni. Ezzel összefüggésben a megismételt eljárásban tett állításait ismételte meg a fellebbezésében.
- [35] A Pp. 424. § (4) bekezdése szerint ha a Kúria az első- vagy másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja, a hatályon kívül helyező végzésben az új eljárás lefolytatására vonatkozóan kötelező utasításokat ad, és a (6) bekezdés értelmében az alsóbb fokú bíróság a továbbiakban a rá nézve irányadó szabályok szerint folytatja le az eljárást. A Pp. ezen rendelkezéseiből következően az új eljárásban a bíróság a Kúria hatályon kívüli helyező határozatához perjogi értelemben kötve van, a megadott kötelező utasításokat teljesítenie kell, nem mérlegelheti azok szükségességét, megalapozottságát (Mfv.V.35.460/2011 – KGD2012.137).
- [36] A Kúria Mfv.IV.10.136/2021/4. számú végzésének indokolásában – ami az ellenkezője bizonyításáig kötötte az elsőfokú bíróságot – megállapította, hogy a felperes által ellátandó feladatok semmilyen módon nem kötődtek rendeltetésük folytán a vasárnaphoz. Mivel az alperes csupán állította, de nem bizonyította, hogy a felperes által végzett tevékenység szükségszerűen vasárnap volt ellátható, a megismételt eljárásban, többek között, ennek a körülménynek a bizonyítására kellett felhívni az alperest, amit az elsőfokú bíróság meg is tett. Az alperes azonban a Kúria erre vonatkozó utasítása és az elsőfokú bíróság ehhez kapcsolódó felhívása ellenére úgy nyilatkozott, hogy nem kíván és nem is tud eleget tenni a Kúria döntésében írtaknak (2.M.70.076/2022/6. számú jegyzőkönyv).
- [37] Tehát az alperes a megismételt eljárásban nem tett eleget a Pp. 265. § (1) bekezdés szerint rá háruló bizonyítási kötelezettségnek, ezért az elsőfokú bíróság helyes döntést hozott akkor, amikor a rendelkezésre álló peradatok és bizonyítékok alapján megállapította, mivel az alperes nem bizonyította, hogy a felperes által végzett tevékenység szükségszerűen vasárnap volt ellátható – és arra sem adott magyarázatot, hogy 2020. március 1-től miért nem volt

szükség a vasárnapi munkavégzésre –, az Mt. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (3) bekezdése alapján nem volt jogosult arra, hogy a felperest vasárnap rendes munkaidőben történő munkavégzésre utasítsa.

- [38] Az alperes a Kúria ténymegállapítása és az ellenkezőjének bizonyítására vonatkozóan előírt utasítása, valamint az elsőfokú bíróság anyagi pervezetés keretében a Pp. 237. § (2) bekezdése szerint megtett figyelmeztetése ellenére a munkaidőkeret átlagában a 48 órát kitevő megszakítás nélküli pihenőidő biztosítására, a havi egyszeri szombati napon végzett tevékenység szükségszerűségére vonatkozóan sem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, így ezekben a kérdésekben is megalapozott volt az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, hogy az alperes nem biztosította a felperesnek a 48 órát kitevő megszakítás nélküli heti pihenőidőt.
- [39] A másodfokú bíróság a fellebbezésben írtakkal kapcsolatosan megjegyzi, amennyiben az alperes megítélése szerint az uszodamesteri tevékenység, annak feladatai olyan jellegűek, hogy azt folyamatosan, a hét minden napján el kell(ett) végezni, a feladat teljesítéséhez szükséges munkavállalói létszámot is biztosítani kell(ett) volna, ennek elmaradása önmagában kétséggé teszi a tevékenység folyamatos jellegét.
- [40] Az Mt. 106. § (1) - (3) bekezdésének alperes által kifogásolt értelmezésével kapcsolatosan a másodfokú bíróság arra a bírói gyakorlatra utal, mely szerint a heti pihenőidő nem osztható meg, így összefüggően kell biztosítani a munkavállaló számára a pihenőidőként beosztott 48 (kivételesen 40) óra időtartamot. Az Mt. 106. § (3) bekezdése nemcsak mérték, hanem úgynevezett beosztási szabály is, így e szerint a heti pihenőidő alkalmazása esetén a munkáltató köteles hetenként legalább 40 órát kitevő és 1 naptári napot magában foglaló megszakítás nélküli pihenőidőt biztosítani a munkavállaló számára. A munkáltató 40 óra pihenőidő biztosításával eleget tesz a heti pihenőidő kiadásával kapcsolatos kötelezettségének, feltéve hogy a munkaidőkeret (elszámolási időszak) átlagában biztosítja e munkavállalói számára is a heti 48 óra pihenőidőt (BH2020.246).
- [41] Az alperesnek az a másodlagos fellebbezési kérelme, amelyben feltételezett, fiktív munkaidő számítás alapján a bérpótlékok összegének leszállítását kérte, a felperes keresetét e vonatkozásban korábban nem vitató ellenkérelmének olyan megváltoztatását jelenti, amelynek a Pp. 373. § (3) bekezdésében meghatározott feltételei nem állnak fenn, így azt a másodfokú bíróság a Pp. 373. § (1) bekezdése szerint elutasította, amire figyelemmel az alperest terhelő perköltség leszállításának sem volt indoka.
- [42] A másodfokú bíróság az így kifejtett indokokra figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet elutasító rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az alperest 800.000 forint sérelemdíj megfizetésére is kötelezte, és az ezen felüli részében helyes ítéletet helybenhagyta.
- [43] A felperes fellebbezése részben alapos volt, ezért az elsőfokú perköltség összegét a pernyertesség-pervesztesség megváltozott arányában módosította a másodfokú bíróság. Részleges pervesztességére tekintettel az alperes köteles az ennek megfelelő mértékű másodfokú perköltség megfizetésére a felperes részére a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján.
- [44] A felperes Pp. 525. § (1) - (2) bekezdése szerinti munkavállalói költségkedvezményére és az alperes teljes személyes illetékmentességére tekintettel, amely az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontján alapul, az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti 285.800 forint fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.
- [45] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Pp. 376.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Pécs, 2023. szeptember 28.

Dr. Tolnai Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Rendeki Ágnes s.k. előadó bíró, Dr. Vogyicska Petra s.k. bíró